

หวงรัก

บทที่ 33

แทบไม่มีคำคืนไหนที่มีภูริโดยไม่มีอรละออ หญิงสาวไม่สนใจจะซักถามปัญหาส่วนตัวของเขาอีกแล้ว รู้ว่าเพียงการหัวเราะหัวใคร่พูดคุยเรื่องไร้สาระ ก็ทำให้ชายหนุ่มหัวเราะแจ่มใสสบายใจได้แล้ว แม้ว่าเขาจะยังไม่ทิ้งความหม่นหมอง ไม่ใส่ใจรสชาติโอชะของอาหารและดื่มมากกว่าที่เธอเคยเห็นก็ตาม

บางครั้งเขาก็เป็นฝ่ายชวนคุยและตั้งคำถาม

“ผมแปลกใจ คุณอรสวยน่ารักอย่างนี้ เรียนจบมหาวิทยาลัยโดยไม่มีแฟนได้ยังไง”

เธอหัวเราะขวยเขิน แม้จะรู้ว่าชายหนุ่มถามไปอย่างนั้นเอง ไม่ได้มีเจตนาจะปากหวานเกี้ยวพา

“อรเรียนโรงเรียนมัธยมที่มีแต่ผู้หญิง เรียนมหาวิทยาลัยก็เรียนคณะที่เก๋สิบบเปอร์เซ็นต์ของนักศึกษาเป็นผู้หญิง แล้วผู้ชายสิบบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือก็ไม่มีใครเป็นแมนเหมือนคุณภูริเลยซักคน..”

เธอหยุดหัวเราะคิกคัก ประกายตาชายหนุ่มวาววามยามยิ้ม

“แล้วออร์ก็นิเคยได้ไปไหนคนเดียวเลย ไม่ว่าจะไปไหนแม่ก็จะไปด้วยตลอด”

“คุณแม่หวง”

“คะ เพราะว่าอรเป็นลูกคนเดียว แต่แม่ก็หวงมากเกินไป แล้วก็คอยเป็นทุกข์เป็นร้อน ขนาดอรเป็นใช้ตัวร้อนนิดเดียว แม่หน้าซีดหน้าเขียวกินไม่ได้นอนไม่หลับ นั่งเฝ้าข้างเตียงไม่ยอมไปไหนเลย”

เหมือนแม่ของเขา ภูริ รู้สึกวาบลึกในอก

“หมูนีกลับบ้านมีดคำทุกคืน คุณแม่จะตำหนิผมหรือเปล่า”

“ไม่หรอกคะ แต่แม่พูดบ่อยๆ ว่าให้ชวนคุณภูริมาทานข้าวที่บ้าน... แม่ทำกับข้าวอร่อยนะคะ อาหารไทยจีนฝรั่ง ทำได้หมด”

เพราะความเหงา เขาจึงพูดออกไป

“ถ้าไม่เป็นการรบกวน ผมก็อยากจะไป”

“จริงหรือคะ” หญิงสาวทำตาโต จะเป็นไปได้หรือ ชายหนุ่มผู้มั่งคั่งและยิ่งใหญ่ในความร่ำรวยของเธอ จะมาบ้านเล็กๆ ที่มีแต่เพียงเธอและแม่เพียงสองคน

“จริงซี ถ้าคุณแม่ไม่รังเกียจคนขี้เมาอย่างผมละก็”

“คุณภูริไม่ได้ขี้เมาสักหน่อย หมูนีถึงคุณภูริจะดื่มมาก แต่ออร์ก็นิเห็นคุณภูริเมาเลย”

“ไม่เห็นนั่นแหละดีแล้ว จะได้ไม่มีปัญหา”

“จะมีปัญหาอะไรหรือคะ”

ชายหนุ่มได้แต่ยิ้มขริบแทนคำตอบ

หญิงสาวคะยั้นคะยอให้เขาดักอาหารใส่ปาก ทุกครั้งที่ทานด้วยกัน อรละออ เกือบจะทานอาหารคนเดียวขณะที่ชายหนุ่มแต่ต้องเพียงส่วนน้อยและดื่มเบียร์แก้วแล้วแก้วเล่า

“คุณภูริเต็นรำเป็นหรือเปล่าคะ” เธอชวนคุย ชายหนุ่มเลิกคิ้ว

“น่าจะได้นะ ถ้าได้ยินเสียงเพลงแล้วก็จะรู้เอง”

“อรเต็นได้ เก่งด้วยนะคะ” เธอยิ้มจนดวงตากกลมโตยิบหยี

“ตอนเรียนหนังสือ อรเรียนเต็นรำเป็นวิชาเลือก คู่เต็นเป็นผู้หญิงด้วยกัน อรนี่ฉายาเท่าไฟด้วยละ เชื้อหรือเปล่าคะ”

“ต้องพิสูจน์ก่อนถึงจะเชื่อ”

“เมื่อไหร่ก็ได้คะ” เธอทำท่าย

ชายหนุ่มถามว่า “แล้วเมื่อไหร่จะหัดขับรถต่อ”

“ออร์ก็นิรออยู่” เป็นคำตอบชือๆ “แต่เห็นคุณภูริไม่ค่อยสบายใจ ออร์ก็นิเลยไม่อยากจะรบกวน”

“ไม่ใช่รบกวนหรอกครับ ผมสบายใจเวลาอยู่ใกล้ๆ คุณอร” คำพูดขริบๆ ทำให้อีกฝ่ายหัวใจพองโต แม้ประกายตาของคนพูดจะเศร้าซึมหม่นมัว “ทำให้ลืมนะอะไรๆ ลงได้บ้าง”

“คุณภูริอยากจะลืมนะอะไรคะ”

ดวงตาอ่อนชื้อฉายแววอาหาร ชายหนุ่มเชื่อว่าความทุกข์ของเขา ก็คือความทุกข์ของเธอ เขาได้แต่ถอนใจ

“ผมไม่ใช่คนดีหรอกนะครับคุณอร อย่าดีกับผมนั้กเลย”

“คุณภูริไม่ดีตรงไหนคะ”

จะให้เขาพูดหรือ ถ้าอย่างนั้นสามวันก็คงไม่จบ ยิ่งกับเรื่องของฟ้ารุ่ง อรละออต้องไม่อาจทนรับได้ หญิงสาวอ่อนเยาว์ผู้นี้มองโลกแต่ในด้านสดใส เห็นมนุษย์เฉพาะในด้านที่ดีงาม แล้วใจจะเข้าใจความโกรธเกลียด ความรักความใคร่ของมนุษย์ที่เลวร้ายอย่างเขาได้

ชายหนุ่มวางแก้วเบียร์

“เมื่อตอนที่รู้ข่าวฟ้าใหญ่ ผมซ็อกไปเลย” เสียงเล่าขริบดวงตา

หม่นหมอง “ผมเสียใจมาก แต่ว่าอะไรบางอย่างกตัญญูมันไว้ เหมือนกับอาการขาของร่างกาย เวลาที่คนเราโดนอะไรเข้าหนักๆ”

เขาเห็นสีหน้าอ่อนไหวของอีกฝ่าย ดวงตากลมโตแวววาว ของหญิงสาวสะท้อนความเห็นอกเห็นใจ

“ตอนนี้ผมเพิ่งจะมารู้สึกตัวว่าผมได้สูญเสียอะไรไปบ้าง...”

เสียงพูดขาดหายไป หญิงสาวจับจ้องนิ่งฟัง

“ตั้งแต่เล็กๆมา ผมตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์ ต่อต้าน เกเร ทั้งๆ ที่ พี่เขาดูต่อผม เชื่อใหม่ เขาให้ผมได้ทุกอย่าง... เมื่อตอนเล็กๆ เพียงแค่ผมมองของเล่นชิ้นไหนเขาก็ยกให้...” ชายหนุ่มหยุดพูดเพื่อที่จะกลักริ้นความเสียใจ “เดี๋ยวนี้ ผมไม่มีแม้กระทั่งโอกาสที่จะแก้ตัว... ที่จะทำให้เขารู้ว่าผมก็รักเขา และเพื่อที่จะทำให้เขาให้อภัยผม...”

“คุณพีร์ชต์คงอภัยให้คุณภริยามดทุกอย่างแล้วล่ะ ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตาม” เสียงอ่อนปลอบประโลม

ชายหนุ่มถอนใจ “ถึงอย่างไรผมก็ไม่มีโอกาสที่จะแก้ตัวอีกแล้ว จริงไหม ไม่มีโอกาสที่พี่น้องจะอยู่ด้วยกันอย่างปรองดอง ทำอะไรให้กันและกัน”

“คุณภริยาคูแลพี่ฟ้ากับลูกอย่างดี แค่นี้ก็ได้แก้ตัวแล้วล่ะคะ”

อีกฝ่ายหยุดชะงักเหมือนถูกจี้ด้วยกระแสไฟ ต้องเงยไปเป็นครุ่นน้ำเสียงพูดต่อขมขื่น “แต่พี่ฟ้าเขาไม่เคยต้องการอย่างนั้นเลย”

“พี่ฟ้าใจดำ แค่นี้ให้คุณภริยสบายใจนิดหน่อยจะเป็นอะไรไป”

อระละอบ่น แต่แล้วก็พูดว่า “แต่บางทีถ้าพี่ฟ้ารู้ว่ามันสำคัญกับคุณภริย เธออาจจะเข้าใจก็ได้ อระจะคุยกับพี่ฟ้าเอง”

“คนกำลังท้อง อารมณ์มักจะแปรปรวนแปร” เขาทบทวนประโยคที่เคยได้ยินมา

อระละอบ่นพูดว่า “ถ้าอย่างนั้นตอนนี้ถือว่าเราปล่อยพี่ฟ้าไปก่อนเถอะนะคะ ขึ้นเราไปข่มขืนแล้วเธอหยุดหงิดก็ไม่ได้กับใครเลย”

“ผมก็คิดอย่างนั้น” เขาพูดเศร้าๆ ยกแก้วเบียร์ขึ้นจรรดิมฝิปาก แวดตาอ่อนขริมหม่นมัว

“เราไปทำบุญให้คุณพี่กันดีกว่า ทำทุกวันเลยก็ได้ ให้แม่จัดการอาหาร แม่อรชอบทำบุญ”

เธอชักชวน และชายหนุ่มก็เห็นดีด้วย

ชายหนุ่มมีการมีนเมาเล็กน้อย เมื่อเดินคู่กันออกมา แต่เขาก็เป็นฝ่ายจับอระละอบไว้เมื่อเธอสิ้น แล้วก็เลยจูงกันเดิน อระละอบหัวเราะคิกคักอย่างเบิกบานขณะที่ชายหนุ่มก็ยิ้มตอบอ่อนโยน

ร่างของชายหญิงคู่หนึ่งที่กำลังจะเดินเข้ามา ในลักษณะเกาะเกี่ยวแนบชิดจะผ่านหน้าไป ทำให้ชายหนุ่มหยุดชะงัก อระละอบหันมามองเห็นซีกหน้าทางด้านข้างของชายหนุ่มเครียดขริมบึ้งตึงจนเธอแปลกใจ

เธอหันมองตามสายตา เห็นหญิงสาวสวยเฉียวปราดเปรียวในชุดเสื้อเกาะอกกระโปรงสั้นจัดกำลังหันมาสบตาอยู่กับเขาอย่างจงใจ...ในรอยยิ้มเย้ยหยันและอาการชะลอฝีเท้าลง เจ้าหล่อนจะคลายแขนจากชายหนุ่มรูปงามที่เกาะเกี่ยวกันมาก็หาไม่ อาการหน่วงเหนี่ยวชะลอช้าลงทำให้ชายหนุ่มคู่ควงของเธอหันมามอง พอเห็นประกายตากกร้าวของภริย สีหน้าของชายหนุ่มผู้นั้นก็เจื่อนจางลงทันที ดึงหญิงสาวให้สาวเท้าจากไปอย่างรีบเร่ง

ร่างระหงสมส่วนเดินตาม แต่ก็ยังเหลือवलกลับมามองอย่างจงใจยั่วเย้า.. ปรกกายตาประศดประชันทำทาย รอยยิ้มของเธอที่ผ่านมายังอระละอบ ยิ่งเจือยั่วเย้าเยาะหยันอย่างชัดเจน

ภริย ยืนนิ่ง ขมกรามจนเป็นสันนูน มือที่จับจูงหญิงสาวไว้กำแน่นจนอระละอบรู้สึกเจ็บ

“ใครหรือคะ คุณภริย” เธอถาม

“แต่ที่ไม่มีคำตอบจากอีกฝ่าย.....”

เมื่ออระละอบ มาถึงบ้านของเขาในเช้าวันรุ่งขึ้น สาวใช้รายงานมา “คุณผู้ชายยังไม่ลงมาจากข้างบนเลยคะ เมื่อคืนนี้คงจะนั่งตีมนจนตึก เมื่อเช้าหนูเก็บแก้วกับขวดเหล้า และยังก้นบุหรีเป็นกองๆ”

“คุณภริยมีเรื่องกลุ้มใจอะไรหรือจ๊ะ”

“คงจะเรื่องนี้กระมังคะ”

แม่สาวใช้จิ้งฉวลงที่ภาพบนหน้าหนังสือพิมพ์ หญิงสาวสุดสวยผู้หนึ่ง กำลังทำท่ากอดรัดชายหนุ่มพระเอกภาพยนตร์คนดัง

“คุณแสงดาวเคยอยู่ที่นี้ เธอกลับมาจากเมืองนอกกับคุณผู้ชาย ตอนแรกพวกหนูยังนึกเลยว่าเธอจะมาเป็นผู้หญิงของที่นี่”

“แฟนเก่าของคุณภริยหรือ” อระละอบถาม ก้มหน้าพิจารณาภาพตรงหน้า แล้วก็จำได้ว่าบุคคลในภาพ คือหญิงชายที่เธอเพิ่งจะพบเห็นเมื่อคืนนี้เอง หญิงสาวเพิ่งจะนึกออกว่า เคยเห็นแสงดาวมาก่อนในงานศพของพีร์ชต์ เมื่อหลายเดือนมาแล้ว

“คะ รักกันจี๊ ไม่ว่าจะอยู่ตรงไหนในบ้านนี้คุณแสงดาวเธอกอดจับคุณภูริตลอด พวกหนูเห็นบ่อยๆ แต่พอเธอกลายเป็นดาราก็ตามพระเอกหนึ่งออกจากบ้านไปเฉยๆ เลยคะ”

หญิงสาวถือความสนิทสนมเดินขึ้นไปห้องข้างบน ค่าที่เคยเดินสำรวจตรวจตรามาก่อนแล้วไม่รู้กี่ครั้งก็หนเมื่อตอนจะตกแต่งบ้าน...ชายหนุ่มนอนไม่มีทิมมีทางอยู่บนเตียง เสื้อผ้าชุดที่ใส่เมื่อคืนยังขยับยู่ยี่ไบหน้าขาวสะอาดปรากฏไรคราเขียวครีมี

เธอคุกเข่าลงที่ข้างเตียง จับจ้องมองดูชายหนุ่ม “โถ คุณภูริ”

หญิงสาวแทบจะสะอื้นด้วยความสงสารจับใจ เขาช่างเจอะเจอเรื่องรบกวรุ่มร่ำมากมาย ไหนจะเสียพี่ชาย ไหนฟ้ารุ่งจะจากไปแล้วยังสูญเสียคนรัก

พอดีกับที่ชายหนุ่มลืมตาตื่นขึ้น สิ่งแรกที่เขาเห็นคือดวงตากกลมโตที่พรารด้วยหยาดน้ำตา ไบหน้าอ่อนใสสะท้อนความหวังหาอาหารอย่างลึกซึ้ง

“คุณอร...” ชายหนุ่มทักงงๆ “ก็โหมงแล้วครับนี่”

“จะสิบโหมงแล้วคะ เมื่อวานคุณภูริบอกให้อรมาหัดขับรถ”

เธอพูดพลางปาดน้ำตา

ชายหนุ่มยิงงุนงงหนักขึ้น “คุณอรร้องไห้ทำไม”

“อรสงสารคุณภูริ” คำตอบอ่อนช้อ ทำให้ชายหนุ่มนิ่งอั้น

เธอวางมือลงบนหลังมือชายหนุ่มอย่างปลอบโยน “ไม่ว่าจะมีปัญหาอะไร อรจะอยู่ข้างๆ คุณภูริ อรอาจจะช่วยอะไรไม่ได้มาก แต่อรจะทำทุกอย่างที่ทำได้ ขอเพียงให้คุณภูริมีความสุขก็พอ”

ดวงตาของเขาฉายประกายอ่อนโยน ชายหนุ่มพลิกมือจับมือเล็กๆ นั้น ดึงร่างที่อบอุ่นและหอมกรุ่นเข้าหา และเธอก็คล้อยตามราวเด็กน้อยที่แสวงหาอ้อมอกที่อบอุ่นเช่นกัน.....

“พี่ฟ้า สวัสดิ์คะ นี้อรพูด”

ฟ้ารุ่งต้องแปลกใจกับเสียงใสๆ ที่ดังอยู่ในหูฟังโทรศัพท์ ไม่มีใครรู้หมายเลขติดต่อที่บ้านใหม่ของเธอ นอกจากครอบครัวของราตรีและกณาท

เธอทักตอบอย่างยินดี

“สวัสดิ์คะ คุณอร เป็นอย่างไรบ้างคะ”

“อรสบายดีมากๆ เลยคะ” เสียงตอบร่าเริงแจ่มใส กังวาน ความสุขเต็มเปี่ยมจนคนฟังอดจมนใจไม่ได้ “พี่ฟ้าล่ะคะ”

“พี่ก็สบายดีคะ ขอขอบคุณ แล้วงานเป็นอย่างไรบ้างคะ”

“ออร์ก็น้อยๆ ทำ ค่อยๆ เรียนไปเรื่อยๆ ก็พี่ฟ้าใจดำ จู้ๆ ทิ้งไปเฉยๆ”

ฟ้ารุ่งหัวเราะกับคำตอบว่าที่ฟังรู้ว่าไม่ได้จริงจังนั้น

“อีกหน่อยคุณออร์ก็น่าจะ ไม่ต้องอาศัยพี่ฟ้าอีกแล้วละ”

“โห่ ใจคอพี่ฟ้าจะทิ้งออร์กับคุณภูริง่ายๆ แบบนี้หรือคะ” อีกฝ่ายออกอ้อน “คุณภูริปวดหัวทุกวัน ไหนจะงานที่นี้ ไหนจะสะสางเรื่องมรดกกับงานการที่คุณพีร์ซัดทั้งไว้ เดียวนี้เธอบริหารงานตั้งหลายแห่ง เข้าที่หนึ่ง บ่ายอีกที่หนึ่ง ขมวดคิ้วแทบจะชิดกันทั้งวัน จนหน้าผากเป็นรอยยับ รีดไม่เรียบแล้วละคะ”

ฟ้ารุ่งยังขุ่นเคืองคนที่ถูกพูดถึง น้ำเสียงจึงออกจะกระด้าง

“ความทุกข์ของคนรวย ไม่น่าสงสารหรอกคะ”

“อรคิดถึงพี่ฟ้าจังเลย ขอมาหาที่บ้านใหม่ได้ไหมคะ มีเรื่องจะคุยด้วยเยอะแยะ”

“บอกมาก่อนว่าได้เบอร์โทรศัพท์พี่จากที่ไหน”

“อรถามจากพีร์ราตรี”

“แล้วใครให้เบอร์บ้านพีร์ราตรี”

“พี่ฟ้าเนี่ยะ” อรละออ ทำเสียง ฟ้ารุ่งจึงรู้ตัวว่าตนเองเข้าช้ไม่เป็นเรื่อง

เธอรู้อยู่แล้ว ภูริเคยได้หมายเลขโทรศัพท์บ้านพี่สาวเธอจากมณฑิราเมื่อครั้งทั้งสองยังสนิทสนมใกล้ชิดกัน และราตรีก็ไม่อาจแข็งกับเสียงอ่อนใสออดอ้อนของอรละออได้ ฟ้ารุ่งเองไม่กล้าบอกใครให้ปกปิด ไม่กล้าพูดถึงเรื่องราวขัดแย้งระหว่างเธอกับภูริให้ใครฟัง

“พี่ฟ้าจะมาหาคุณอรเองก็แล้วกัน”

“แต่อรอยากเห็นบ้านใหม่ของพี่ฟ้านี้คะ”

“บ้านยังรกอยู่เลยคะ”

“อรจะมาช่วยจัด”

ฟ้ารุ่งหัวเราะทั้งที่ถอนใจ “น่ารักจริง”

“นะคะ อรคิดถึงพี่ฟ้าจริงๆ หน้า... มีเรื่องอยากคุยอยากเล่าให้ฟังเยอะแยะเลย”

“เรื่องดีละซิ เสียงแจ้วเซียวนี่”

อีกฝ่ายหัวเราะเสียงใสแทนคำตอบ

ฟ้ารุ่งถอนใจ ความสุขของอรระออ จะหนีพ้นผู้ชายคนนั้นหรือ แล้วความสุขนี้จะยืนนานแค่ไหน เธออดเป็นห่วงกังวลไม่ได้

“ฟรุ้งนี่พี่จะมาหาคุณอรที่ออฟฟิศก็แล้วกัน”

“จริงๆ นะคะ อรจะรอนะคะ พี่ฟ้า” น้ำเสียงเธอดีอกดีใจ

“ขอรับรองคุณอรอย่างหนึ่งได้ไหม อย่าบอกคุณภริว่าพี่จะมา”

“อ้าว ทำไมล่ะคะ”

เธอสะดุดเพียงนิดเดียวก่อนจะตอบว่า “กลัวเขาชวนกลับบ้านล่ะ พี่อยากอยู่ที่นี้ แล้วก็ขี้เกียจตอบคำถามด้วย”

“พี่ฟ้าอยู่กับใครคะ”

“อยู่กับ....” หญิงสาวนิ่งไปนิดหนึ่ง จะเรียกว่าอยู่ด้วยกันได้ไหม กณาทแค่อาศัยห้องว่างในบ้านน้อยนอนอยู่เป็นเพื่อนเพราะว่าฟ้ารุ่งไม่มีใครอื่น ไม่มีอะไรสักสิ่งนอกเหนือไปกว่านั้น

“อยู่กับคนที่พี่รัก.....”

“หรือคะ” เสียงอุทานเจือหัวเราะบอกความตื่นเต้นแปลกใจ “อรรู้จักไหม”

“ไม่ค่ะ แต่ถ้าคุณอรรู้จัก คุณอรต้องชอบเขาแน่”

“อรเชื่อค่ะ อดใจกับพี่ฟ้าด้วย”

ฟ้ารุ่งวางโทรศัพท์ รอยยิ้มยังติดอยู่ที่ริมฝีปาก อรระออเป็นเพื่อนคนเดียวของเธอ ฟ้ารุ่งรู้สึกอึดใจที่ได้พูดคุยกันอีกครั้ง

อรระออ กำลังมีความรัก เธอเป็นคนดี บริสุทธิ์สะอาด น่ารัก น่าถนอม ไม่แน่ว่าอาจจะกล่อมเกลาน้ำใจเธอจนใจภริได้จริงๆ ฟ้ารุ่งจะดีใจด้วยความสุขสมหวังของอรระออ ขอเพียงภริไม่เข้ามาก้าวก่าย ยุ่งเกี่ยวกับชีวิตของเธอก็พอ

ฟ้ารุ่ง มีชีวิตของตนเองแล้ว มีบ้าน.... มีคนที่เธอรัก....

แม้ว่าทั้งเธอและกณาทจะรักษาเส้นแบ่งชัดเจน และบทบาทของพี่น้องไว้ได้อย่างเคร่งครัด ฟ้ารุ่งก็รู้สึกวางใจและอบอุ่น

กณาทไม่มีมณฑิราและไม่มีใครอื่น อะไรบางอย่างบอกหญิงสาวว่าเขาจะอยู่ดูแลเธอไปอีกนาน

ชายหนุ่มกลับบ้านด้วยรถคันเก่าซึ่งซื้อต่อมาจากเพื่อน หากไม่ไปทานอาหารที่บ้านของราตรีแล้ว ถ้าไม่คิดจะชวนหญิงสาวออกไปข้างนอก เขาก็จะซื้อข้าวกลับมาด้วย หรือไม่ก็ทำอาหารง่ายๆ ทานกัน ชายหนุ่มรู้ว่าฟ้ารุ่งชอบต้นไม้ จึงซื้อดินซื้อปุ๋ย สรรหาพันธุ์ไม้มาปลูกจนทั่วบริเวณ ฟ้ารุ่ง รู้สึกเป็นสุขใจอย่างยิ่ง กับภาพผู้ชายร่างสูงใหญ่บึกบึน ในเสื้อยืดที่เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ จับจอบจับเสียมง่วนอยู่กับการใส่ปุ๋ยปรุดิน เนรมิตพื้นดินว่างเปล่าให้กลายเป็นสวนไม้ดอกไม้ใบที่ชุ่มชื้นเขียวชอุ่มอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเบื่อหน่าย

เธอรู้สึกเหมือนอยู่ในความฝันที่แสนหวาน

เธอช่วยเลือกซื้อต้นไม้กับชายหนุ่มด้วย เป็นคนออกความคิดว่าจะปลูกอะไรที่ตรงไหน ชายหนุ่มเป็นฝ่ายลงแรงขุดดินลงต้นไม้ และฟ้ารุ่งก็คอยแหวะเวียนส่งน้ำเย็นให้เป็นระยะ กับคอยแอบมองอยู่ภายในบ้านด้วยความสุขใจพละงักจัดการงานบ้านไปด้วย

หญิงสาวต้องพิศวงในพลังกำลังของตนเอง เคยรู้สึกไม่สบายอ่อนเพลียทั้งกายและใจก่อนหน้านี้ แต่ที่นี้..กับกณาท ฟ้ารุ่งไม่เคยรู้สึกได้อย่างนี้มาก่อนเลย

รอยยิ้มของเธอสดใส สัมผัสเรื่องราวต่างๆ ที่ผ่านมาจนแทบจะหมดสิ้น

“พี่ราตรีโทรมาบอกให้ไปทานข้าวที่บ้าน พี่ณาทจะว่ายังไงคะ”

“แล้วแต่ฟ้า” ชายหนุ่มตอบอย่างเอาใจ

เขามักจะพูดว่า ‘แล้วแต่ฟ้า’ และฟ้ารุ่งก็มักจะพูดติดปากเช่นกันว่า ‘แล้วแต่พี่ณาท’

บ้านของราตรีเหมือนจะเป็นครัวหลักของกณาทและฟ้ารุ่ง หญิงสาวช่วยไปตลาด ซื้อผักซื้อผลไม้ ผลัดกันช่วยราตรีทำอาหารล้างถ้วยจานชาม และเล่นกับหลานๆ ทั้งสอง

“เบาๆ น้อยๆ พ่อพระเอก น้ำฟ้ามีน้องอยู่ในท้องนะ”

ชายหนุ่มร้องบอกเมื่อหลานชายวัยหกปีกระโดดใส่ฟ้ารุ่งเหมือนเคย ปีนป่ายร่างเล็กๆ ที่บอบบางอย่างไม่ปราณีปราศรัย เขามักจะดึงตัวพ่อตัวอ้วนชุกชุนไปจากหญิงสาว จับเหวี่ยงไปมาเพื่อดึงความสนใจมาเสีย

“เมื่อไหร่น้องจะออกมาจากท้องน้ำฟ้า” เด็กชายถาม

ราตรีตอบว่า “อีกไม่นานหรอกจ้ะ อีกไม่กี่เดือนเอกก็จะมีน้องอีกคน”

“แล้วจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงล่ะครับ”

“เอกอยากได้น้องผู้ชายหรือผู้หญิง”

“ผู้ชาย” เด็กชายตอบทันที “น้องผู้หญิงเหมือนเอมซี่แย้”

“น้องผู้หญิงอาจจะไม่ช้ำแก็ก็ได้”

“แล้วใครเป็นพ่อล่ะ”

คำถามทำให้ผู้ใหญ่ต้องนั่งไปตามๆ กันเพื่อที่จะหาคำอธิบาย
กณาท สะดุดใจ เมื่อเห็นว่าฟ้ารุ่งมีสีหน้าเผือดลงในทันที

“อาณาทใช้มียี่ล่า...”

ราตรีบอกลูกชายว่า “อาณาทก็ต้องเป็นคุณลุงของลูกนำฟ้าซีจี้
เหมือนคุณพ่อไง คุณพ่อก็จะเป็นคุณลุงเหมือนกัน”

“แล้วคุณแม่ล่ะ เป็นอะไร”

“คุณแม่เป็นคุณป้า”

เด็กชายหมดความสนใจไปนานแล้ว แต่ฟ้ารุ่งยังสับสนไม่คลาย
ชายหนุ่มเลื่อนกายเข้าใกล้ ถามเบาๆ

“เป็นอะไรไปหรือ”

“เปล่าค่ะ” หญิงสาวรีบปฏิเสธ สีหน้าเจื่อนจาง มีพิรุณ
ภาพของชายหนุ่มอีกผู้หนึ่งกลับมารบกวนจิตใจ ...เขาเป็นลูกของผม...
ไม่ใช่.....ไม่จริง.....

รถยนต์คันใหญ่ ใหม่เอี่ยมที่จอดตรงหน้าประตูบ้านทำให้ทุก
คนแปลกใจ กณาทเป็นคนเดินไปเปิดประตู หญิงสาวที่ยืนรออยู่
ยิ้มเจื่อนๆ ทักทายว่า

“สวัสดิ์ค่ะ พี่ณาท”

ชายหนุ่มมองอย่างเคร่งขรึม ซ่อนความเจ็บปวดไว้ลึกลับ

“มณมาหาฟ้า” หญิงสาวพูด วางสีหน้าไม่สนิท

“จะเข้ามาก่อนไหม” เขาถาม ประกายตากราวมองผ่านไป
ยังชายหนุ่มที่นั่งรออยู่ในรถ มณทราตอบว่า

“ไม่ละค่ะ มณมีธุระจะพูดกับฟ้านิดเดียวแล้วก็ไป”

“งั้นรอประเดี๋ยว”

เขาหันหลังเดินกลับเข้าบ้าน สีหน้าขรึมชัด ทว่าก้าวเดิน
หลังไหล่มั่นคงจนมณทราอดขุ่นใจไม่ได้

“ไม่แคร์ก็ดีแล้ว จะได้ไม่มีเรื่อง” เธอนึกในใจ

ฟ้ารุ่ง แปลกใจอย่างยิ่ง เมื่อกณาทกลับเข้ามาด้วยสีหน้าเครียด
ขรึม บอกเธอว่า

“มณ รอยุ่ข้างนอก”

“อ้าว” ราตรีงุนงง “แล้วทำไมไม่เรียกเขาเข้ามา”

“เขาจะรอข้างนอกครับ”

ฟ้ารุ่งจึงรีบสาวเท้าออกไปที่ประตูรั้ว มณทรา รอยุ่ด้วยสีหน้า
เจื่อนจาง “เราโทรไปที่บ้าน เขาบอกว่าตัวย้ายออกมาแล้ว”

“ออกมาเดือนกว่าแล้ว ฟ้าโชคดีได้บ้านใกล้ๆ บ้านพี่ราตรี
นี่เอง” เธอบอก แล้วถามว่า “เข้าข้างในก่อนไหม มณ ทำไมจู่ๆ
ก็มา แปลกใจจังเลย”

“มณแค่ผ่านมาก็เลยแวะดู คิดแล้วเชื่อว่าต้องเจอพี่ณาท”
เธอพูดพลางทำสีหน้าขยาด

“จะแวะมาบอกว่ามณกำลังจะไปอเมริกา คุณทรงยศจะไป
ทำงาน พอกลับมา ก็จะแต่งงานกันเลย”

“เธอ” ฟ้ารุ่งมองคนที่นั่งรออยู่ในรถ ‘คุณทรงยศ’ ไม่ยอม
แม้แต่จะดับเครื่องยนต์ หรือเปิดกระจกมาทักทายเพื่อนของคนรัก

“ฟ้าดีใจด้วย”

“ฝากบอกคุณภริด้วยนะ” มณทราพูดอย่างไม่วายขุ่นเคือง
“ประเดี๋ยวจะคิดว่าเราอับจนไม่มีทางไป”

“มณก็... อย่าตัดสินใจเพียงเพื่อจะประชดนะ ขอร้องละ”

เธอเสียงแข็ง “เราไม่ได้ทำประชด เรามีทางไปที่ดีกว่าต่างหาก”

ฟ้ารุ่งถามว่า “เมื่อไหร่มณบอกพี่ณาทหรือเปล่า”

“เปล่า” มณทรายกไหล่ “ตัวเองบอกให้ด้วยแล้วกัน มณ
ไม่กล้าพูดหรอก กลัวจะมีเรื่อง ประเดี๋ยวคุณทรงยศเขาจะโกรธ”

กลัวคุณทรงยศโกรธ แต่พี่ณาทจะรู้สึกอย่างไรก็ช่าง

ฟ้ารุ่งไม่เข้าใจว่าทำไม มณทราจึงไร้จิตไร้ใจต่อกณาทถึงเพียงนี้

“ขอให้มณโชคดีนะ ” เธออวยพร

เมื่อหญิงสาวบอกข่าวเรื่องมณทรา คนรับฟังก็เงยไปตามกัน
ราตรีไม่กล้าวิพากษ์วิจารณ์ กณาทเองได้แต่ทำสีหน้าเครียด เงยไป
เป็นคนละคน

ฟ้ารุ่งรู้สึกถึงความเจ็บปวดของชายหนุ่ม อดคิดไม่ได้ว่าเธอเอง
เป็นฝ่ายร่วมทำร้ายเขาด้วย เมื่อพามณทรา มาอยู่ตรงกลางในระหว่าง
เธอและภริ

ถ้าฟ้ารุ่งไม่ยอมร่วมมือด้วย มณทราอาจจะยังอยู่กับกณาท
เป็นหญิงสาวที่ติดดิน แทนจะเห่อเหิมลอยละล่องอยู่ในความฟุ้งเพื่อ
ทะเยอทะยานอย่างที่กำลังเป็นอยู่.....